ВАСИЛ ЦОНЕВ
ВИНО ОТ ЮЖНИЯ ПАСИФИК

chitanka.info

Той нямаше намерение да си поръчва водка. Беше чувал, че тяхното вино е хубаво и искаше да го опита. Навремето един от гражданите на тази страна му наду главата:

— Какво знаете вие бе? Нищо не знаете и дори не подозирате какво значи вино, изстискано от грозде, израснало под пламтящите лъчи на Южния Пасифик. Вие сте едни такива безподобни земноводни, дето се кръстите и правите поклони на боядисана вода. Ха — та виното, което бутат вашите попове в устата на вярващите, не е никакво причастие, защото в евангелието се говори за ВИНО, а не за химикали и вместо в рая, ги тикат направо в казана на дявола. Нашето, кристално вино на Южния Пасифик е истинска кръв господня, а не тия питиета, които като ножче за консерви ви отварят стомасите и ги надупчват с язви. Нашето вино — оо, господа — това е сън, рубин, изстискано слънце!

Нашият човек слушаше тези излияния и вдигаше рамене — па може и да е вярно това, което говори господин чужденецът. Той беше чувал за южните вина на Сицилия, Калабрия, Испания, Северна Африка и Гърция. Е такова вино да пийнеш — заслужава си пътя и парите.

И ето — сега стоеше в един от ресторантите в страната господин чужденецът и след малко щеше да пийне от това прехвалено вино. Огледа се и малко се учуди. Всички пиеха бира. Замисли се и се усмихна — подобно нещо беше видял и в Гърция. Виното струва половин долар литъра, а бирата — долар. И изисканите господа пиеха бира.

Тия тука бяха доста добре облечени. С костюми, които от витрините носеха трицифрени цени.

— Извинете — попита той сервитьорът, — колко струва бирата?

— Долар литърът.

— А бутилка вино?

— Три долара, пет долара.

Нашият човек примигна:

— Нямат пари?

Сервитьорът се усмихна:

— Тия, които са тук, имат и къщи, и коли. Но виното е скъпо.

Нашият човек се почеса. Къщи, коли, а се наливат с бира.

Внезапно попита:

— А водката?

Сервитьорът се люшна:

— Моля?

— Водката?

Сервитьорът се огледа и пошушна:

— Господине, в магазините шише водка струва осем долара и половина. А тук е ресторант…

— И никой не вкусва?

— Естествено.

— Дайте ми водка.

Сервитьорът огледа дрехите му — тоя шегува ли се.

— Моля ви се — повтори нашият човек.

Сервитьорът се извъртя и каза високо:

— Една водка.

Околните маси се разшумяха. Десетки глави се извъртяха. Няколко момичета впериха очи в дрехите му. Не личеше да е милионер… А поръчва водка?… Абе има едни — имат пари, а си ходят както си искат.

Сервитьорът донесе водката. Нашият човек я погледна, сетне вдигна очи:

— Какво е това?

— Водка.

— Колко грама?

— Двадесет и осем. Една унция.

Нашият се облегна. Тия хора луди ли са?

— Дайте ми още четири водки.

Сервитьорът изви глава като ударен от вятър.

Но нашият настоя:

— Още четири.

— Четири водки! — провикна се сервитьорът.

Сега вече целият ресторант се извърна. Няколко красавици разчекнаха и без това големите си уста. Навярно това е оня принц, с който момичетата се запознават и едва на сватбата разбират, че е милионер…

Нашият човек изля водката във водна чаша и я изгълта.

— Още четири.

Командировката му беше осем долара на ден. Но докрая той пи само водка. И не си купи една риза. И не си купи един чорап. От презрение. От бунт против тези нещастни бройлери, които са нацвъкали къщички, напълнили са ги с пиана и телевизори, а се стискат да пийнат една чашка от това чудно, рубинено вино, узряло под слънцето на Южния Пасифик.

— И аз няма да им пия виното! — ядоса се нашият човек.

И до края пи само водка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.